

Retsudvalget
REU alm. del - Bilag 783
Offentligt

11-08-2006

Til Retsudvalgets medlemmer

Jeg henvender mig til Retsudvalgets medlemmer fordi, jeg er stærkt bekymret over de forventede ændringer i lov om forældremyndighed, som Udvalget om Forældremyndighed og Samvær har udarbejdet lovudkast til og jeg vil bede Retsudvalgets medlemmer tage hensyn til mine kommentarer i dette brev i Retsudvalgets behandling af lovforslaget.

Som jeg forstår det, så skal ændringerne medføre, at skilsmisseforældre fremover skal påbydes at have fælles forældremyndighed samt at man i højere grad vil påbyde at børn, selv under 12 år, skal høres i forbindelse med uenighed om forældremyndighed og barnets bopæl.

Problemet med at påbyde fælles forældremyndighed er, at i de skilsmisser hvor samværsforælderen chikanerer både børn og bopælsforælder og giver anledning til et meget højt konfliktniveau mellem skilsmisseforældrene, så står bopælsforælderen og børnene magtesløse, idet samværsforælderen ikke har pligt til at deltage i børnesagkyndig rådgivning eller konfliktmægling for at få løst samarbejdsproblemerne. Chikanerierne og konflikterne kan fortsætte i det uendelige til stor skade for børnene og mange undersøgelser har vist at manglende samarbejde mellem skilsmisseforældre giver børnene langvarige skader. Endvidere er det meget belastende for bopælsforælderen at være udsat for disse chikanerier og konflikter og samtidig være den, der også skal samle børnene op psykisk efter samvær med en chikanerende samværsforælder. Dette kan tvinge bopælsforælderen til at søge om, at få ophævet den fælles forældremyndighed og/eller samværsretten aht. børnene og for at få formindsket problemerne og jeg mener, at det oftest er begrundelsen for at bopælsforælderen ønsker denne løsning. Dertil skal siges, at det er uendeligt svært, at få ophævet fælles forældremyndighed eller samværsretten. Selv når det via børnepsykologer, skole og sociale myndigheder er bevist, at børnene lider under det dårlige samarbejde og chikanerierne af bopælsforælderen og børnene.

Udkastet til ny lovgivning på forældremyndigheds og samværsområdet, ser for mig ud som en sikring af samværsforælderen rettigheder uden hensyntagen til bopælsforælderen og børnenes tarv.

Hvis den nye lovgivning vil tvinge til fælles forældremyndighed, så bør der samtidig indføres krav om pligt til deltagelse i børnesagkyndig rådgivning og konfliktmægling. En ret til forældremyndighed må også indebære et ansvar overfor børnene i at bidrage til at løse samarbejdsproblemer. Dette er krav i andre lande, hvor der er krav om fælles forældremyndighed og det er det eneste, der vil sikre børnenes tarv.

Endvidere bør de ressourcer der afsættes til børnesagkyndig rådgivning eller konfliktmægling forøges betragteligt. En børnesagkyndig rådgivning er pt. ca. af 1 times varighed og en konfliktmægling af 3-4 timers varighed. Dette er slet ikke tilstrækkeligt til at løse problemer, der oftest har stået på i årevis. Hvis hensigten med ændring af loven virkelig er af hensyn til børnenes tarv, så bør en konfliktmægling fortsætte indtil rådgiveren bedømmer, at parterne er nået så langt, at konflikterne er ophørt eller de selv er i stand til at håndtere konflikterne i fremtiden.

Problemet i at høre børn og især børn under 12 år i forbindelse med forældremyndighed, samvær og bopæl, er, at disse sager også oftest er de sager, hvor forældrene har samarbejdsproblemer og et højt konfliktniveau. Derfor er børnene allerede stærkt belastede og allerede i en loyalitetskonflikt mellem forældrene og vil man så inddrage dem yderligere i konflikterne ved at høre dem og inddrage dem i sager, som de ikke kan overskue konsekvenserne af, så skader man bare børnene yderligere. Ved at tvinge børnene til at blive hørt lægger man også et meget stort ansvar over på børn, der i forvejen er stærkt belastede. Det ansvar mener jeg, at de voksne, herunder børnesagkyndige rådgivere og forældre, bør tage og ikke børnene. Som det er i den nugældende lovgivning er det en jurist i statsamtet, der vurderer om et barn er modent nok til at blive hørt, men problemet er bare at juristen ikke kender barnet eller sagen og kun tager stilling ud fra barnets alder, hvilket jo slet ikke er holdbart. Jeg mener, at et barns modenhed bør vurderes af en børnesagkyndig rådgiver i samarbejde med forældrene inden det afgøres om et barn bør høres.

Jeg mener også, at man skal se på børnebidraget fra samværsforælderen, da det bør øges betragteligt. Beløbet er latterligt lille og dækker på ingen måde 50% af de faktiske udgifter forbundet med at have børn og endvidere tilgodeses samværsforælderen økonomisk og ikke bopælsforælderen og dermed børnene. Bidraget er ca. 1000 kr. pr. måned pr. barn til sammenligning koster en vuggestueplads ca. 3.200 kr. Derudover skal barnet have et sted at bo samt mad og tøj. Oven i købet tilgodeses samværsforælderen økonomisk af det offentlige, idet børnebidraget er fradragsberettiget, hvilket indebærer, at alle andre skatteydere skal betale til samværsforælderen, fordi han/hun har skilsmissebørn. Det burde være sådan, at bopælsforælderen kunne fratække alle udgifter til børneinstitutioner i skat. Det ville være til børnenes tarv, da bopælsforælders og dermed børnenes økonomiske situation, blev tilgodeset og ikke samværsforælders. Derudover burde børnebidraget forøges betragteligt, så det dækkede 50% af de udgifter, der er forbundet med at have børn.

Jeg tror på, at børn har ret til at se både mor og far, men ikke på bekostning af børnenes tarv og psykiske helbred. Derfor er det bydende nødvendigt, at der i den nye lovgivning på området bliver fastsat krav om at samværsforælderen har pligt til samvær på de fastsatte tidspunkter og pligt til at deltage i børnesagkyndig rådgivning og konfliktmægling. Endvidere bør der gives gentagne børnesagkyndige rådgivninger og forløbet af en konfliktmægling bør udvides. Endelig bør det være en børnesagkyndig rådgiver og forældrene, der vurderer om et barn bør høres.

Med venlig hilsen

Annette Cleveland Nielsen

Enghave Park 114

3450 Allerød